

LBRIS

We know
books

Cătălina Pană

#NuSuntNormală

Editura
Petale Scrise

Nojorid, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PANĂ, CĂTĂLINA

#NuSuntNormală / Cătălina Pană. - Nojorid:

Petale scrise, 2024

ISBN 978-630-6557-44-8

821.135.1

Redactor : Mihaela Anghel

Tehnoredactare: Tudor Neag

Montaj copertă: Maria Cătălina Buboc
Adrian Buzaș

Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se
pedește conform Legii dreptului de autor.

Capitolul #1

Stinge-mi focul!

10 mai

M-a mâncat pe mine în fund să mă „voluntariez” pentru asemenea ispită. *Ce dracu', Fin, chiar ai crezut că, în prezența a doisprezece masculi feroce, ai să poți face poze fără să îți tremure mâna?*

Da, este o cauză nobilă, dar să-i deslușească cineva și corpului meu încins peste măsură, de ce finanțarea *Adăpostului pentru mame aflate în dificultate* merită asemenea sacrificiu, pentru că ochii mei, oriunde s-ar uita, văd doar sex ambulat.

Au trecut mai bine de șapte ani lungi de când nu am mai avut parte de o partidă adevărată. Ce fac eu cu vibratorul nu se pune... mai mult mă întărită.

Ah, Fin, gândesc privind duzina de bărbați a-ntâia și bălind imaginar, în ce dracu' te-ai băgat?

– Afina, cu tine vorbesc, fetițo! mă apostrofează bunica în telefon. Mai ești acolo?

– Iartă-mă, buni, îi spun închizând ochii și încercând să îmi șterg imaginile fierbinți de pe retină, sunt puțin distrasă. Ce spuneai?

– Întrebam dacă îi pot da Maiei ciocolată.

– Bine, dar îți aduci aminte cantitatea de zahăr pe care mi-o îndesai în stomac atunci când eram mică? Ei bine, Maiei dă-i te rog doar un sfert.

– Fie, răspunde dezamăgită, chiar dacă știu eu mai bine.

Pun pariu că știe! De aia mă chinui acum să scap de grăsimea enervantă de pe coapse...

– Aveți grijă de voi, nu știu când termin aici, oftez privind în jurul meu.

– Ești bine, copilă?

– Da, sunt bine, doar puțin obosită. Trebuie să închid acum. Pa!

Tocmai am mințit-o pe buni cu nerușinare. În clipa asta ar fi fost bine doar dacă nu aveam ochi în cap.

Inspir adânc, gândindu-mă că asta merită. Aș fi putut la fel de bine să fiu în locul acelor femei, dacă nu aveam pe cineva să mă susțină. Și eu am grijă de Maia singură, la fel cum multe dintre femeile din adăpost își cresc copiii. Calendarul ăsta ar putea ajuta atâtea suflete în suferință.

La treabă, Fin! Ești profesionistă, ce dracu'!

– OK! strig pentru a mă face auzită peste murmurul de voci. Cine este domnul Ianuarie?

Un bărbat la vreo 30 de ani, îmbrăcat într-un slip minuscul alb, ce nu prea lasă loc imaginației, iese din mulțimea de trupuri bronzate.

– Acela sunt eu, zâmbește el ștrengar, iar pe mine mă trec toate transpirațiile.

Oh, fir-ar! Până ajung la domnul Decembrie o să mă spânzur de limba care, în momentul ăsta, mi se lungește cu vreo doi milimetri pe secundă...

Tipul e atât de fotogenic, încât prelucrarea imaginilor va fi minimă, iar zâmbetul ăla ar putea orbi jumătate din populația feminină a planetei și un sfert din comunitatea LGBT.

Înghit în sec de câteva ori, apoi îi dau indicațiile de rigoare și mă apuc de treabă. Clicul pe care îl scoate aparatul, cu fiecare poză făcută, mă liniștește și mă ajută să mă deconectez de partea aceea din mine care tânjește să îi pipăie pielea netedă.

Ajunsă la domnul Noiembrie, încep să cred că angajarea la pompieri se face pe bază de *sex-appeal* și *six-pack*, așa cum manechinele sunt măsurate și trecute prin sita 90-60-90.

După ce mi-am scos pe rând vesta și cămașa, am rămas într-un maiou subțire, atât de încinsă mă simt. Mă laud în gând pentru prezența de spirit de care am dat dovadă de dimineață, atunci când am ales un sutien cu burete gros. Riscam să le scot ochii băieților cu sfârcurile mele năvășe, pe care le simt gata de atac.

Dar blugii strâmți au fost o alegere cât se poate de nepotrivită, pentru că interiorul aspru al acestora mă stimulează într-un mod incredibil. Cu fiecare clic al aparatului sunt mai aproape de orgasm și, dacă până mai adineauri acest sunet mă liniștea, acum îmi induce panică.

– Pauză! strig eu fierbinte, în momentul în care pozele domnului Noiembrie sunt gata.

Trebuie să mă răcoresc puțin. Dacă mi-aș cufunda acum creierul în apă, mai mult ca sigur ar ieși aburi.

Gândește-te la femeile alea, Fin, îmi spun îndreptându-mă spre baia sălii de sport în care se desfășoară incendiara ședință foto.

Îmi ud obrații încinși, apoi, cu mâinile umede, îmi ating pieptul, gâtul și ceafa. *Da. Apa rece ajută*, îmi spun zâmbind în timp ce mă întorc la treabă, luând aparatul greu în mâna dreaptă.

– Bună! aud din spatele meu timbrul unei voci de radio.

Ajută, pe dracu'! reiau gândul de mai devreme, în timp ce privesc într-o pereche de ochi negri ca iadul. Futu-i! Părul

negru, cu o tunsoare îngrijită cu atenție, înrămează un chip dăltuit parcă de Michelangelo. Maxilarul puternic este ușor pătrășos, gura... ah, gura asta îmi încinge imaginația mai tare ca orice altceva.

Fir-ar!

Trebuie să fi greșit eu cu ceva, de mă pedepsește Dumnezeu în halul ăsta, pentru că bărbatul din fața mea este un păcat pe măsura ispitei. Sau o ispită pe măsura păcatului. Până și gândurile mi se bâlbâie incoerente.

Încerc să îmi dezlipesc ochii de chipul superb, dar pieptul său lat, acoperit în întregime de tatuaje complicate, îmi provoacă o cascadă clipocitoare de salivă.

Boxerii de culoarea sângelui i se mulează ațățător pe fundul bombat (*la dracu' eu trag de zece ani la sală și nu am reușit să îmi ridic fesele nici măcar un milimetru*), iar „umflătura frontală” considerabilă îmi face mintea să zboare, la cum i-aș scoate cărpa aia minusculă de pe el și l-aș încăleca lângă bradul de Crăciun.

– Moșule, ce sexy ești... bombăn înciudată.

Genul de Moș care aduce în dar plăcere și își face cumpărăturile din sex-shop.

– Ai spus ceva? Întrebă tentația, scoțând la iveală un rând de perle strălucitoare pe post de dinți, iar tatuajele complexe ce îi împodobesc trupul încep să-mi danseze în fața ochilor.

– Îmi cer scuze, zâmbesc eu slab, sunt obosită. Ești domnul Decembrie, corect?

– Nimeni altul, scumpo!

Închid ochii numărând în gând până la zece, dar fierbințeala dintre coapse e încă acolo, derutându-mi simțurile.

– Perfect! răspund răgușită. Să trecem la treabă!

Îmi umezesc buzele, în timp ce domnul Decembrie se îndreaptă, ca un animal de pradă, spre colțul luminat puternic de lămpile cu led.

Realizez că în sala de sport am rămas doar noi doi. Alisa, prietena mea în rolul de „fata cu recuzita”, a dispărut din peisaj. Probabil își plânge în pumni prin vestiar... sau și-o trage în draci cu vreunul din pompierii sexy care aproape mi-au crăpat obiectivul.

Iau din mormanul cu obiecte de recuzită o cutie ambalată ca un cadou și i-o arunc în brațe, iar mușchii săi impresionanți se flexează și se unduiesc pe sub piele în timpul mișcării de prindere.

Oh!

Tipul ăsta miroase a belea de la o poștă, a belea și a sex sălbatic. Până și obiectivul camerei a început să se aburească.

– Cum ai vrea să stau? Întrebă făcându-mi cu ochiul.

Deasupra, gândesc eu, ștergându-mi fruntea plină de transpirație. Jur că, dacă nu ar fi fost muncă voluntară, mi-aș fi dat demisia în secunda trei și aș fi profitat de faptul că Maia doarme la buni în seara asta. L-aș fi subțiat pe *Gingașul* de atâta folosință, *Gingașul* fiind vibratorul meu preferat.

Dar nu pot să îmi dau demisia, așa că strâng din dinți, sperând să nu-mi ciobesc vreunul dintre molarii plombați recent.

– Cum te simți mai confortabil, răspund gâfâind. Nu vreau să consideri asta o corvoadă.

Pentru mine asta e, în orice caz.

– Crezi că ai putea să îmi arăți? Nu am mai făcut asta până acum. Eu mă pricep la stins focul, scumpo, nu la pozat.

Stinge-l și pe-al meu! îmi vine mie să urlu, dar tot ce fac este să-l mănânc din priviri și să clatin din cap.

– Mai bine nu. Stai cum vrei tu.

Genele mele responsabile cu decența nu mai rezistă mult. Simt asta.

– Mi-e teamă să nu dezamăgesc privitoarele, spune zâmbind.

Nu ai cum, frumosule! gândesc încinsă, căutând din priviri un prosop pentru a mă șterge de transpirație. *Trebuie doar să respiri, și provocă o sută de leșinuri pe secundă. Eu una sunt aproape de a-mi da ochii peste cap, dacă asta te-ar determina să îmi faci respirație gură la gură.*

Ah! Buzele alea!

Doamne, Fin, calmează-te, îmi spun înciudată pe propriul corp neascultător, mai ai câteva minute și termini cu povestea asta. Fă-ți treaba, arată-i domnului Decembrie ce trebuie să facă, pozează-l și cară-te acasă la vibratoarele tale. Cine dracu' s-ar simți atras de o mamă singură, cu un job instabil și colăcei de grăsime pe abdomen? În plus, nu uita că tot un bărbat te-a adus în situația mizerabilă în care te scalzi de ani buni.

– Hai, scumpo, că nu am toată ziua, insistă nerăbdător.

– Te-aș ruga să nu îmi mai spui „scumpo” dacă se poate, mă strâmb eu.

– Ți-aș spune pe nume, dar nu ți-l știu... rânjește cu subînțele.

– Sunt Fin, răspund puțin cam abrupt.

– Hmmm, dar ăsta nu-i nume de băieți?

Vai, ce moș obraznic!

– Ultima dată când am verificat, nu puteam face pipi din picioare, așa că ori îmi spui Fin, ori taci din gură. Acum avem treabă, domnule Decembrie!

Pregătesc camera, scot căpăcelul de plastic al obiectivului și mă uit la el încrunțată, dar nu schițează niciun gest, în schimb, continuă să pună întrebări.

– Nu vrei să știi cum mă cheamă? rânjește el cu 300 de Watts mai luminos decât blițul aparatului meu.

Fir-ar să fie! Ce belea de om! Mă mut de câteva ori de pe un picior pe altul, încercând să îmi stăpânesc zvâcniturile dintre coapse, dar cusătura blugilor nu mă ajută de nicio culoare. Cu atâta vorbărie nu o să termin prea curând, așa că hotărâsc să îi dau ce-mi cere.

– Cum te numești, domnule Decembrie? întreb zâmbind.

– Adam, răspunde scurt.

Nu-l întreb „Adam și mai cum?”, nici eu nu i-am spus de fapt cum mă cheamă. Mama a avut năstrușnica idee de a-și numi unica fiică Afina; iată-mă, deci, purtând o poreclă masculină, pentru că mi-e rușine să îmi spun adevăratul nume.

– În ordine, Adam, ce-ar fi dacă ai încerca să faci ceva cu această cutie? Ai putea, spre exemplu, să îți acoperi boxerii cu ea. Vrem ca privitoarele să își imagineze că ești gol, spun trăgând câteva cadre.

– Pot să îi dau jos, ăăă, e pentru o cauză nobilă, rânjește din ce în ce mai larg, iar eu sper că glumește.

Dacă nu scot deja fum pe urechi, jur pe ce-am mai scump că asta se va întâmpla curând.

– Nu, nu, nu! exclam panicată. Nu-i nevoie. Folosesc un program de editare.

Clicul aparatului amplifică starea de agitație, dar reușesc să mai trag câteva cadre cu zâmbetul lui obraznic.

– Ți-e rușine, Fin?

Bărbatul ăsta mă face de balamuc! Deja mă îndrept în mare viteză spre Bălăceanca! Vreau să termin aici cât mai repede posibil, până nu mă înec în propriile bale.

– Știi ce, Adam, nu cred că asta ne ajută în a termina treaba, dar poți să-i scoți dacă te face să te simți mai bine, numai încetează să flirtezi cu mine, bine?

Apoi mai fac vreo zece poze din diverse unghiuri, în timp ce cusătura blestemată a blugilor își continuă tortura.